

Триптих

Ігор Павлюк

1.

Ти ще не маєш волі?
На тобі, хлопче, на!
Хай обростає тілом
Шоста твоя струна.
Хай ми за все заплатим.
Хай не такі, як всі...
Нам тут дано багато.
Не чумаки ми. Сіль.
Воїни й буквоїди,
Модні, святі, важкі.
Ми нікуди не їдемо,
Ми — старенькі квітки.
І не вміємо жити.
І не хочемо сну.
На Америку злитись —
Мов любити війну.
Хочеться грошей, шику.
Хочеться недуші.
Стати пекуче диким
І не писати вірші...
І не писати! Жити.
Так, як живуть громи.
На віках ворожити,
Доки світимось ми.
Хто ще не має волі?
Всі ми в гостях. Усі.
Душами твердо голі...
Хлопче, не їдь по сіль.

2.

Ми живемо, як діти.
Ми живемо — назад.
Вміємо грішно радіти
І прощати свій сад,

Що не родить він яблук,
Тільки лист золотий.
Допоміг йому я би,
Та боюсь висоти.
Щастя — вільне падіння,
Горе — весни без крил.
Плаче серце осіннє
В пінні гриви кобил.
Все кругом закрутилось.
І я сам — як листок.
Всі пісні відгостили,
Схвилювавши пісок.
Вже простуджений голос.
Тихо вабить земля.
В полі рідно і голо
Чути зойк журавля.
Я люблю цю осінність.
Я до неї вернусь.
Пахне вічність на сіні
Несказанна, як Русь.
Що у мене зосталось?
Хто чекає мене?
Жив я вперто і мало.
Може, це й основне.

3.

Хочеться вовком вити —
І ні про що, й про все...
Хочеться заробити
Світле й сумне лице.
Карти на карті грати
І цілувати ром.
Хочеться вибирати
Поміж ним і Дніпром.
Хочеться — значить буду!
Світ покажу собі.
Влізу в собачу буду
Й запрошу голубів.
Всі ми підем навіки —
Знаєм про це, чи ні...

Всі ми отут каліки.
Всі ми ледь-ледь сумні.
Слава людська минає,
Гроші, любов, світи...
Ми головного не знаємо,
То ти нам, Отче, прости.
Я неслухняний, впертий,
Часом природно злий.
Часом хочеться вмерти,
Часом — слухатись мрій.
Злиплий від меду світе,
Ти ні про що й про все...
Хочеться вовком вити
Світле й сумне лице.